

J. E. Bogomil:

Na počitnicah.

Srečen mestni otrok, ki ima na deželi dobro teto! Tako dobro teto je imel Koračinov Lojzek. Vsake počitnice je otresel mestni prah in se popeljal ali poromal k teti Mini. Zdravi zrak in gibanje v prosti naravi sta bila za Lojzka najboljša in najcenejša zdravnika. Bolehav je prihajal iz mesta, čvrst pa se je vračal jeseni v mesto.

»A zabave mu je manjkalo, in dolgčas mu je bilo na kmetih,« mi ugovarjate?

Zabave mu je manjkalo? Dolgčas mu je bilo? Pojdite se kadit! Dolgčas? Lojzku bo dolgčas! Ali niso imeli pri teti dva kužka?

Tetin Turin in Dači sta mu skrbela za zabavo. Vsi trije so bili kakor poredni otroci. Zmiraj v prijateljstvu in zmiraj v sovraštvu. Lojzek ni mogel živeti brez kužetov, in psa nista mogla biti brez Lojzka.

Zjutraj navsezgodaj je že začel Lojzek dražiti svoja družabnika. Tako mirno sta pospravljala svoj zajtrk — pa ju je napadel Lojzek. To je bilo renčanja in lajanja! Včasih je moral uiti Lojzek kar za mizo. Pri jedi ima še pes rad mir, pravijo.

Čez dan je šla pa teta Mina na travnik, v gozd, na polje ali v dobrovo. Lojzek pa z njo in njegova družba tudi. Za delo je bil Lojzek seveda še preslab, zato je pa vpeljal s svojima tovarišema prave bojne igre. To je bilo v njih življenja! Lojzek je brcal z nogami, bil z rokami, psa sta pa naskakovala, napadala, enkrat od spredaj, enkrat od strani — renčala, lajala, pa tudi cvilila. Zviti Lojzek je zapodil včasih tudi enega psa v drugega, da sta potem drug drugega popadala in grizla. To je bil semenj!

Prišla je pa včasih tudi taka ura, da je bil Lojzek lačen. Želel si je ondaj premirja. Podprl se je s kosom tečnega ajdovca ali z okusnimi zgodnjimi jakolki. Včasih je bil pa tudi žejen, da je hotel piti vode iz velikega vrča. Takrat je pa prišla kazen za njegovo jutranje nagajanje. Dači in Turin sta se kakor nalašč zaganjala vanj z združenimi močmi. Celo podrla sta ga včasih, da se je zavalil kakor snop.

Pa naj kdo reče, da Lojzek ni imel dovolj zabave pri teti. Kje bi bil dobil v mestu toliko razvedrila, kje? Samo enkrat naj bi bil Lojzek malo poskočil, pa bi bili že trije hiteli praviti njegovemu atu, da se trese vsa hiša; le enkrat naj bi bil preglasno zalajal Dači. pa bi bila takoj vsa ulica kvišku. Teta Mina pa ni čutila nič, če se trese kaj okrog nje, in se ni zmenila za pasje lajanje in cviljenje, če pol ure ni ponehalo.

A Lojzkove hlačice — te so bile pa reve! Luknjica pri luknjici, kamor je zasadil zob Dači ali Turin. Pa tudi jopič in srajca sta bila čudovito razcefrana, ko se je vrnil Lojzek jeseni v mesto. Teta ni imela časa pošiti, pa take raztrganije tudi ni znala. Mama se je potem reva ukvarjala z njo cele popoldneve v mestu ob mračni luči pa vzdihovala poleg, Lojzku pa nehote vzbujala ljube spomine na tetinega Dačija in Turina.

Lojzek, Daci in Turin.

Lojzek je danes učen gospod v mestu. Pa še vedno rad pohiti ob počitnicah k svoji osiveli teti, ker ga veže nanjo in na njen dom toliko lepih spominov iz mladostnih dni. Turina in Dačija pa seveda ondi ne najde več. In četudi je danes Lojzek resen mož, še vedno bi mu bila ljuba tista dva poredna kužka.

Fr. Rojec:

Pridni bralec.

Kako je dobro, da znam brati!
Od doma daleč še ne smem,
a kar zgodi se kje po svetu,
iz knjig in pisem vse izvem.

Zato popustil sem igrače,
koristne knjige čitam rad.
Ko pa odrastem, pa po svetu
odidem sreče si iskat.

Ne bo mi treba vpraševati,
kam ta, kam ona pot drži,
pogledam v karto — saj znam brati —
in črka brž me pouči.

In ko že zemlja bo domača
ostala daleč za menoj,
in govor tuj povsod bom slišal —
pogum ne bo upadel moj.

Le knjigo v roko — pa marljivo
si tujih prisvojim besed;
le knjigo v roko — pa bo moje
poljé umetnosti in ved.

